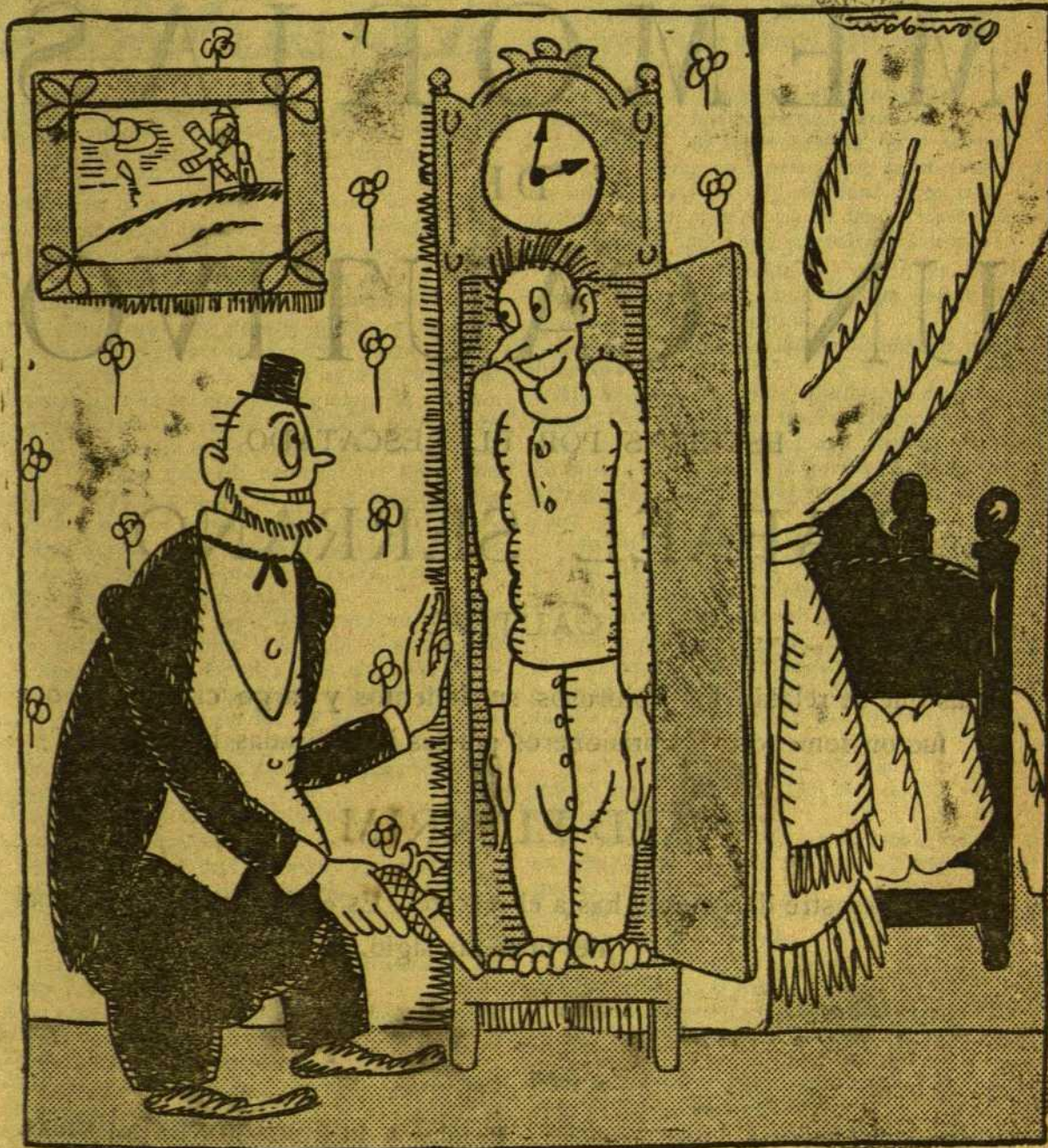


EL PAPEL



—Què fa aquí dins?
—Vodevil. Que no ho veu?

UN LIBRO EMOCIONANTE Y SENSACIONAL

MEMORIAS DE UN CAUTIVO

ESCRITAS POR EL RESCATADO

RAFAEL SERRANO

CAUTIVO

en las que se relatan los dolorosos sufrimientos y largo calvario a que fueron sometidos los prisioneros por las incivilizadas huestes de

ABD EL KRIM

desde el desastre de Annual hasta el rescate. Es el libro más sensacional del presente siglo.

Precio: 50 céntimos

Pedidos a PUBLICACIONES MUNDIAL
Barbará, 15. -- Apartado 925 -- Barcelona

Redacció i Administració :

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3'—

Estranger 4'75

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
seus autors. — No es retornen els originals.



M'HA mirat una dona, avui. Feia tres mesos i mig que les dones passaven pel costat meu sense adonar-se de mi. Ja em creia que havia fet a tots. Ja m'imaginava que m'havien col·locat a la reserva. Sortosament, avui una dona m'ha mirat. M'ha mirat de cap a peus. M'ha donat una mirada completa; una d'aquelles mirades que deixen satisfet. Vulgui Déu que ella hagi quedat també contenta! Penso que sí, perquè anava afaitat de fresc i acabava de tocar-me l'ala del barret.

Una cosa hi ha al món que m'agrada per sobre de totes; ja ho he dit mantes vegades: la crema; la crema em té boig, em té torrat. Un personatge bíblic es va vendre a un parent per un plat de lleties; jo crec que em vendria per un platet de crema. Penso que no hi ha res al món més ben trobat que la crema; però, després d'això, després d'aquest plat succulent i llaminer, la cosa que més me plau en aquesta vida, és, sense cap dubte, una mirada de dona.

Quan una dona em mira, em sento un sanglot a la medul·la. Si aguanta la mirada, si se duerm en la suerte, si s'hi repenja com els bons picadors..., ai!, jo no sé pas què em ve ni què em passa! Em sento regirat tot de dalt a baix, em tremolen les cames, sento formigor als braços i trec la llengua com si em trobés en presència del senyor metge.

Això m'ha portat a considerar la influència magnètica, o braguètica, que tenen els ulls de les dones. I jo vull que els meus estimats llegidors meditin amb mi, una estoneta, sobre aquests punts, que considero de transcendental importància.

Heu's aquí el que jo penso de les mirades femelles:

Una noia de dotze a quinze anys, mira, de primer antuvi, el bigoti dels homes.

De quinze a disset, tota la cara.

Dels disset als vint-i-dos, el trajo i les sabates.

Dels vint-i-dos als vint-i-vuit, mira de dret al bulto.

Dels vint-i-vuit als trenta..., la butxaca.

Dels trenta en amunt, altra vegada tota la persona.

Es inútil observar que quan les mirades llurs van de dret al bulto, és quan l'home té més guanyat per arribar a allò que tots ens proposem. Es una edat, aquesta, que hem d'aprofitar els homes conscients del paper que en aquesta terra ens ha sigut distribuït per a que el representem amb tots els pèls i senyals.

Les solteres, fan veure que no miren.

Les casades, fan veure que miren.

Les vidues, no fan veure res, però miren.

Si les solteres no tenen xicot, quan veuen que les miren giren els ulls en blanc, com si es volguessin mirar el monyo. Si tenen xicot, els giren de cantó, del cantó contrari al seu xicot.

Les casades satisfetes del marit, es miren el ventre. Les que no estan satisfetes, miren el dels homes que les contemplen.

Les vidues desconsolades, obren uns ulls com unes taronges.

Els homes que porten agulles de corbata, distreuen l'atenció de les dones. Quan una dona té una joia a la vista, perd deu minuts de temps. Es la sola cosa que els fa perdre el temps. Però, cap corrido que s'estimi portarà agulles de corbata.

Una mirada curta de dona, no vol dir res.

Una mirada mitjana, vol dir que li ets simpàtic, però que ella és vergonyosa.

Una mirada llarga, vol dir molt.

Una mirada sostinguda, vol dir que estàs perdent el temps miserablement.

Quan una dona et mira cara a cara i somriu, cal dir allò dels mítings: «Companys, ja ha arribat l'hora!»

Quan una dona et mira de biaix, de gairell, i també somriu, vol dir allò del Dant: «Lasciate ogni speranza!»

Si mira de cua d'ull, seriosament, vol dir que en aquell moment no pot de cap manera, però que és toc segur.

Si al veure't baixa la vista, vol dir que lo del toc segur... ja ha sigut.

Les rosses et miren l'ànima.

Les morenes, el cos.

Les simpàtiques, et miren sempre.

Les guapas, no et miren mai.

Quan una dona es lleva, no et veu ni que siguis al davant d'ella; no et veu, ni voldria veure't, ni que la vegessis.

Quan se'n va a dormir..., et veu encara que no hi siguis i voldria que en aquell moment la vegessis.

Les llestes, et miren.

Les faves, t'aguaiten.

Una dona blanca i fina, té la mirada dolça.

Una dona bruna i valenta de cos, té la mirada roenta.

Hi ha dona d'aquestes, que encén les pedres amb una mirada.

Els botons dels calçotets, tots pateixen horrosament, a conseqüència d'aquestes mirades.

Hi ha botó que salta disparat com un coet.

De les mirades de les dones se n'han fet màdrigals i se n'han fet criatures.

Jo, ara, n'he fet aquesta crònica, perquè estic exaltat. Avui una dona m'ha mirat, i cregueu que no sé pas què em passa!



LES MEMORIES D'AQUELLA MALA DONA

II

Jo tenia un «capritxo». Totes, tard o d'hora, hem tingut un «capritxo». No és que jo vulgui justificar aquest costum—que, al fi i al cap, és un costum com la de menjar panellets per Tots Sants, turrons per Nadal i coca per Sant Joan,—no; és que, senzillament, ho explico.

Un «capritxo» no és una cosa tan dolenta com la gent honrada es pensa. Un «capritxo» el té qualsevol dona que s'estimi. És una cosa que vesteix tant com tenir pianola o automòbil, o una torre a la Bonanova, o pendre cocaïna.

Ara, lo que s'ha de fer, en lo que s'ha de parar compte, és en l'elecció de «capritxo». Suposo que

vostès ja sabran lo que és «capritxo»; però per si no ho sabien, els ho explicaré, perquè avui en dia hi ha una passa de bona fe que no sé pas com ens la treurem de sobre; «capritxo» és l'home que es deixa estimar, l'home que nosaltres, les dones, li sor-

tim de franc, l'home que no paga i que, de vegades—és que s'equivoca!—cobra.

Doncs, com deia, tenir un «capritxo» no és lleig. El que és lleig és encapritxar-se de qui no val la pena. Jo, els meus, de «capritxos», els triava entre l'aristocràcia. Els nois de l'aristocràcia,



a Barcelona, tots resolen la qüestió amorosa així: fent de «capritxo». I és que, els pobres, van tan curts d'armilla!...

El que jo tenia era una delícia. Que en sabia de coses! Eren coses que no li servien per a res, però així les podia lluir millor. Sabia montar a cavall—que m'ho expliquin a mi si en sabia!,—sabia pilotar un aeroplà, un balandro, guiar un automòbil, jugar a futbol, al polo, al tennis, a l'esgrima—que l'hi expliquin al seu pare si en sabia!,—sabia boxejar.

Jo li deia, perquè no m'amoïnés—aquests nois de vegades es posen pesats,—que tenia un senyor. Perquè no tingués gelosia li deia que el senyor aquest era un valent poca-vergonya, però que pagava. I com què pagava, i les dones com jo no viuen de l'aire del cel, no el podíem fer enfadar.

Així, quan jo no estava per «capritxos», li deia:

—Aquest vespre no vinguis, que hi serà «ell». Ja ens veurem demà.

O bé:

—Avui hi ha el meu amic. Ja t'avisaré.

De vegades tardava set o vuit dies a avisar-lo.

Venia fet un dimoni.

—Fill meu, no me l'he pogut treure de sobre fins avui.

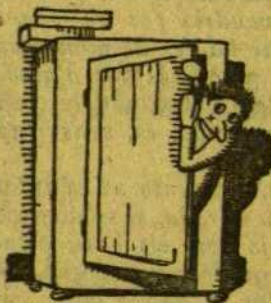
Una vegada que estàvem tots dos conversant, va sonar el timbre i a mi se'm va ocórrer una mala idea.

—Cuita! Amaga't! És ell!

I el vaig tenir quatre hores tancat dins d'un armari!...

Va acabar patint del cor.

I lo de l'amic, lo del senyor, era mentida. M'anava més bé fer «bolos».



ANIMALADA

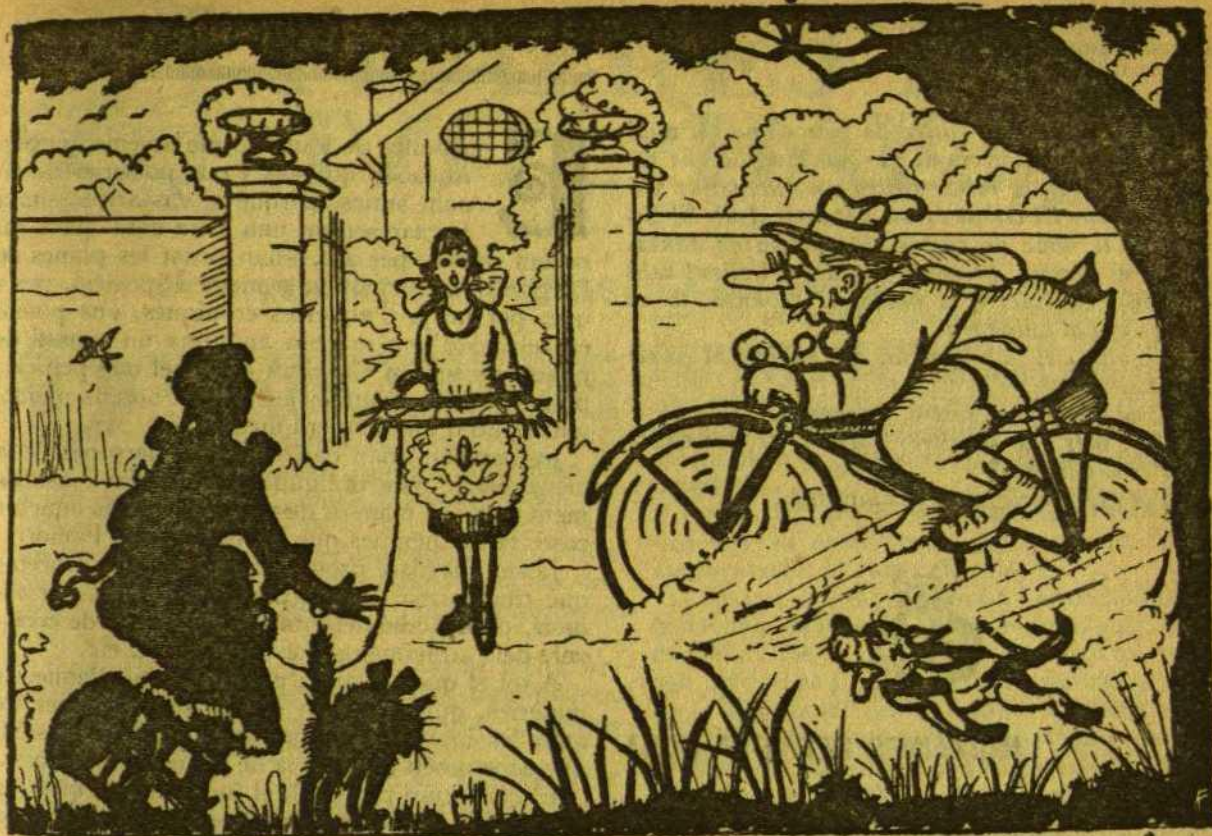
No pot sofrir en Pau Llescas, i protesta en termes vius, que entre mig d'una conversa es parli amb diminutius.

—Tinc—digué la Fe ahir vespre—cinc olletes als fogons.—

I en Pau Llescas féu amb ràbia:

—Doneses jo tinc cinc ollons!—





—Nenes, si no us aparteu, us trencaré el fil.

—No hi fa res!

POTINERIES URBANES

UN amic nostre ha tingut fins ara una amiga. L'ha tinguda fins que l'atzar va fer-lo trobar, l'altra nit, en la casa del «crim», amb un aristòcrata vell i milionari. A l'amic nostre, ço li va fer mala espina. A nosaltres també ens n'hauria fet. Però va dissimular. Pot ésser una senzilla coincidència. No correu a fer bogeries el dia que trobeu la vostra dona amb un altre. Podria molt ben ésser que li preguntés, únicament, a quin preu va el bacallà remullat.

L'amic hi tornà el dia següent. Hi trobà un aristòcrata, però no era el mateix: era el fill del primer.

El nostre amic s'ha retirat, no per res, no. Només per por de què un dia hi hagi un dallabaix entre pare i fill. Les qüestions de família són molt amoinoses.

Ha mort una dama conegudíssima per les seves anades i vingudes, més per les seves vingudes que per altra cosa. A la fi ha trobat la posició que li era més de costum: jeu.

A la dameta que el dimarts passat anà a la llista de correus i es va treure un mocador lila amb franja blava, li recomanem que tingui més compte de les coses que porta en el moneder. Va perdre una borseta d'ús íntim, que estem disposats a tornar-la-hi, sempre que la reclami amb modals.

Un conegut advocat de Barcelona arriba a casa seva en un instant en què la senyora està ocupadíssima amb un amic d'ella i del marit. Aquest pot convence's de què l'ocupació és damunt d'un sofà, guaitant per un forat de la porta del saló.

L'home reflexiona respecte al que sigui costum fer en semblants casos. Agafarà una pistola, llençarà un crit de «Infames!» i els engegarà dos trets? Cridarà els veïns i ho tirarà pel jutjat?

Vacil·la seriosament. Matar-los, fóra bonic; vesteix molt. Però, i els embolics amb la justícia? Ell sap bé prou el que són lleis! Denunciar-los, és posar-se en ridícul tots, perquè fa riure el marit enganyat, la dona atrapada i l'amant sorprès. La gent és mofeta de natural.

A la fi, troba la solució difícil, el punt cabdal d'una venjança dolça i sense perills.

—Ja sé el que faré. Pegaré foc al sofà... Que

es fumin! I una altra vegada, si hi tornen, que s'ho emmaneguin a peu dret!

El fet, a casa d'un sastre de Barcelona, al qual no li volem fer el reclam, perquè tampoc ens rebaixaria res de la roba. Entra un client que vol un pantalon. El client és un dependent d'«El Siglo» que té fama de sortós en matèria de dones.

Triat el gènere, preses les mides, el client se'n va; però, en ésser a la porta, es repensa, torna enrera i diu al tallador:

—Escolti... A la bragueta, asseguri-m'hi bé els botons...

—Com tots—fa el sastre, estranyat.

—No; més que els altres! Més forts, sobretot!

—Però, per què?

—Perquè jo vaig molt al cine, sap?



MOIXAINES PER A LA DONA

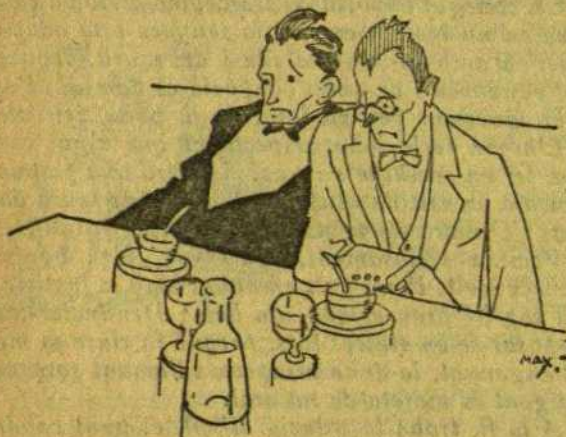
Estima la teva dona com el teu pollí, i remou-la com un arbre fruïter.

Si has pegat a la teva dona el matí, no oblidis de fer-ho el migdia.

Allà on no pot arribar el diable, hi envia la dona.

Com més pegaràs a la dona, més bo serà el dinar.

Però no creguis al que diu que les acana a la seva dona, perquè és ell el que rep.



—Ves qui havia de dir que una dama tan virtuosa, moriria d'un tip de faves!

Cròniques femenines

ELS amics de PAPITU, que no em coneixen ni saben qui sóc, i que potser per això som amics, perquè si ens arribéssim a tractar seríem una altra cosa que a mi no em convé—per ara,—han posat les planes de l'òrgan de la xirinola a la meua disposició, per a que, per mitjà d'aquestes cròniques, ens posem en relació d'una manera anònima un sens fi de noies que sentim el neguit de dir el que pensem, però que les conveniències socials no ens permeten fer-ho d'una manera directa.

Jo mateixa, quan parlo amb les persones de la meua relació, vinc obligada a dissimular constantment la meua manera de pensar en totes aquelles coses tan femenines que es refereixen a l'amor.

Ja em guardaré prou de dir a ningú el concepte que tinc format del matrimoni, de l'amor clandestí, d'un home determinat que acabo de conèixer, dels atreviments masculins, etc., etc.

A tot el que em parla personalment d'aqueixes matèries, que en diuen escabroses, li contestaré amb les mateixes vulgaritats i fugides d'estudi que acostumen la majoria de les noies de sa casa.

El comentari personal, el judici íntim, que fóra lo interessant, sempre em queda a dintre, per a no semblar una desvergonyida.

Una noia com jo, que té divuit anys, que és mecanògrafa, que—aquí ja ho puc dir—és bastant maca i que llegeix el PAPITU d'amagat, no pot conformar-se a guardar sempre l'apariència d'una tonta, d'una senyoreta que es mama el dit, i és per això que aprofita una casual avinentesa per a parlar de qüestions femenines sense el pudor antipàtic que imposa el donar la cara.

Crec que, com jo, n'hi deuen haver moltes, de noies, que no s'atreveixen a expressar llurs opinions, a fer certes confidències i demanar determinats consells, ni a les amigues més íntimes; perquè totes ja sabem el que són les amigues, i justament en desconfiem.

En aquesta secció jo tractaré temes que puguin ésser vertaderament interessants per a totes les noies despreocupades i lliures de certs prejudicis estúpids; i ho tractaré sense remilgos, no perquè sigui més atrevida que les altres, sinó perquè compto amb la impunitat de l'anònim i tinc la seguretat de què, per molt que barrinin, no sabran mai qui sóc.

Així mateix convido a totes les llegidores a consultar-me sobre qualsevol assumpte, per íntim i delicat que sigui, donant-los-hi la seguretat absoluta de què ningú ha de saber-ho i proment-los-hi contestar lo més atinadament que sapiga.

Pensin, sobretot, que tinc una gran experiència de l'amor i que sols desitjo ésser útil a les noies que necessitin els meus consells, encara que siguin amigues meves.

I SABEL



TEATRES I MUSIC-HALLS



XAFARDERIES TEATRALS

DIUMENGE a la tarda me n'anava a les quaranta hores, als Jesuïtes, perquè crec un dever meu assabentar-me de totes les funcions, tant si són religioses com vodevilesques, que per això hom té el lloc de seure llogat, quan, al passar davant del «Tívoli», va sorprendre'm la llarga cua que s'havia format a la taquilla de l'esmentat teatre. I més que la cua en si, cosa que, al capdavant, no tindria res d'estrany, la gent que s'havia incorporat a la cua.

Entre els «cueros» vaig comptar-hi fins a set pensionistes de *Chez madame Petit*, especialistes en l'art de la llaminadura pecaminosa, i, francament, va causar-me certa sorpresa.

Corro a mirar el cartell i m'ho vaig explicar tot, com en les comèdies d'en Vital Aza. La «troupe» de ballets sobre gel, que

a *Kreckow* *tienen por capitán*, estrenava *nada menos* que el «Carnaval» de Schumann, i totes aquelles senyoretes havien entès una altra cosa. Després vaig enterar-me de què l'Eskini, que és una mena de *segunda ama* de la casa, els havia donat tota mena d'explicacions i els va prometre tornar-los-hi la visita.

Després d'aquest petit incident, la companyia de ballets va pendre comiat, i aquell escenari que havia sigut de glaç, es va arborar amb el foc d'en Zacconi, que hi debutà dilluns, amb l'«Hamlet».

Fou tan meravellosa la interpretació de la tragèdia shakesperiana per part del gloriós actor italià, que fins en Rodríguez Codolà va dir que li havia agradat.

A «Romeo», sembla que per fi n'han encertada una. Al.ludeix a la comèdia d'en Maristany «La riquesa de Simònides», que està feta amb força traça i va lograr arribar al cor de les senyores Tuies que formen la parròquia de l'esmentat teatre.

En Nandu Capdevila, l'excel·lent actor de l'«Espanyol», ha volgut provar fortuna com a comediògraf i ha engiponat un vodevil casolà, que porta per títol «Aprèta, Currutaco!». La companyia d'en Santpere va jugar l'obra amb molt carinyo i van lograr que el *Currutaco* apretés de debò. A les moltes felicitacions rebudes pel pare de la criatura, hi sumem la nostra, i que per molts anys ens en pugui fer de petits.

Es veu que això de les col·laboracions frater-

nals està de moda. Darrera dels germans Quintero, els germans Corominas Prats, els germans Karamazow i els germans de la Doctrina Cristiana. I ara de poc, el germans Fernàndez Portero, autors d'una comèdia titulada «La moral del amor», que es va estrenar amb èxit al teatre «Poliorama». Estem en ple domini de les germandats.

I no ho dic per la germana d'en Millan Astray, que ens ha ensarronat amb una altra comèdia anomenada «Al rugir el león».

Llàstima que la moníssima Carmeta Oliver-Cobena hagi perdut el temps representant aqueixa comèdia! Senyora Pilar: està molt bé que tingui un estanc; que tingui un germà heroi; que hagi escrit novel·les *per llegir i passar el rato*; que tingui fins una amiga; però que ens aboqui un bloc de fulls de calendari des de l'escena del «Goya», ens sembla un abús, i perdoni si li diem la veritat, que no és amb intenció de molestar-la.

Ah! Les operetes de cel.luloide, o sia, en cinta, han passat al «Victòria», on el públic va trobar que es quedava a les fosques.

L'HOMME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

EDÈN-CONCERT.—Això dels bailes de *mascaras* s'està posant molt negre, i, més que enlloc, en aquesta casa, on tot són apatxinets que gasten una *fiera* que ni els estadants del «Circ Palisse». De totes maneres, hi ha un bé de Déu de *mascaritas* que treuen més foc que un misto bessó.

Les reines del cop de puny, que formen la «Troupe Rolando», fan de les seves amb aquella alegria. Quins mastegots que s'etziven!

La Nita Ibàñez agrada més que les novel·les d'en Blasco Ídem, i la Lluïsa de Ayala té més devots que els llibres del Pérez de *lo mismo*. L'insuperable ballarí Luigi diu que fins que conegué aquestes dues mossetes, no havia cregut amb l'idioma castellà. Ell estava sempre per la literatura francesa.

MONTE-CARLO.—La Conxita Garzon pot dir-se que ha fet d'aquest music-hall una *garzonier*. Cada dia ens agrada més aquesta noia. Hi estem tan capficats—és metàfora, ai!,—que quan anem al cafè, per demanar el mosso, cridem: «Ep, *garçon*!»

L'Eva Segura ens du torrats. Això de què si-

gui Eva, ho trobem molt bé, perquè nosaltres som bastant *adams*; però això de què, demés, sigui *Segura*, ja és més pelut. Ens recordem de la *manzana*, i tombem de cantonada.

NOVELTY.—Per als aficionats a la pintura podem oferir-los-hi la Greco, *tocaia* d'aquell pintor que nasqué a Grècia, visqué a Toledo i ara té una estàtua a Sitges.

Rumbistes caies, un bé de Déu de *salvas sean las partes* que fan fredat, i una mà de mossetes fresques com un pomell... i no dels d'en Folch, encara que sí de joventut, formen el quadro d'aquesta casa.

ROYAL-CONCERT.—Sense la Chelito, l'Elofranc o l'Agua Plateada, aquest Concert ens sembla una mena de *pastel de liebre sin liebre*, més ben dit, *sin conejo*. Sort ne tenim de la Pepeta Fons, que, per altra part, és força sentimental. Com que fins les rumbes les balla al clar de la lluna plena! La Diabolina i la Niña de Utrera, són altres dos fermes puntals d'aquest temple de la barrila. Mouen cada terratrèmol així que es mouen una mica, que el «Royal» es converteix en un mercat de Calaf.

FOLIES-BERGÈRE.—Aquí, encara Les Harturs fan de les seves. Es veu que en el «Folies» s'hi troben com a càl sogre.

La Chicharra, reina del flamenc, *achicharra* el públic amb el seu físic espeterrant. També l'Adela Hungria agrada força. Ens vénen ganes de cantar allò de

«¡Hungria de mis amores!»

Al foier, vinga balls de disfresses, on s'hi fa més grimègia que al «Diorama».

POMPEYA.—Ens fan certa basarda les dones d'aquest Concert, perquè tenim por que ens amaguin l'ou, i ens donguin per menors autèntiques unes vellúries de l'any seixanta. No han sentit parlar mai de les ruïnes de Pompeia?

Però les rumbistes que ens treuen són sense trampa ni cartón, i de seguida ens aixequen l'esperit. Mireu que aquesta mosca que es diu Càdiz n'està de bé! No volem ni pensar-hi amb la marca de Càdiz!

I aquell periodista que sembla en Marcellí Domingo, però més llarg, que ja no alterna amb la Mari-Celi?

...

Els demés music-halls, tancats a *piedra y lodo*. Sense pastera, no pot pas fer-s'hi la farina blana.

Pobres Concerts, tancats per manca de matèria *prima*!—i consti que això ve de *primo*.—



Cròniques de la Rambla

EN sortir un del «Lion d'Or», ne surt un xic perdut. I no pel possible excés d'alcohol begut. Nosaltres suposem que d'alcohol ningú en beu.

La gent en té prou bevent conyac, rom, ginebra, aiguardent, etc., etc. Però d'alcohol, creguin-me, no en beu ningú.

Un se troba perdut al sortir del «Lion d'Or», perquè pensa, al tirar avall: «Però, encara hi ha més tavernetes?»

Sí, senyors, encara n'hi ha més, sortosament! País de tavernes, país d'alegria. Per a beure, un s'ha de trobar en bona disposició d'ànim, ha de ser feliç, ha d'estar content de viure en aquest cabàs de gats que és el món.

Perquè allò que contenen a les novel·les i a les operetes, de què *el vino hace olvidar*, i el *demonio llvido del alcohol*, i altres ximpleries per l'estil, ho va inventar un «Viva la Divina Pastora», i és un conte xino. Aquí no hi ha més dimoni que el que cada u porta a dintre.

Al sortir del «Lion», et trobes al «Palace». I saludes; allò ja no és una taverna: allò és la Gran Taverna. I si hi entres, ja estàs perdut. T'agradarà tant, que ja no en sortiràs mai més. Aquell taulell tan ben proveït! Aquelles dones, més ben proveïdes encara!

Més avall trobes el «Principal-Bar». El «Principal-Bar» és una taverna de nit. A les hores honestes, de sis de la tarda a dotze de la nit, hi ha una concurrència que de vegades sopa i tot. De dotze de la nit en avall, la concurrència ha engegat l'honestedat a fer p... No hi està, per l'honestedat, sinó per tot lo contrari: per la *juerga*, per la *bronca*, pel vi, pel vi de totes les marques i de tots els països, pels crits, per l'escàndol, pel si-guem-hi, que no ha estat res, i pel tornem-hi a ser.

Després ve el «Cafè Català». El «Cafè Català» sembla que hauria d'ésser un cafè polític, un cafè de la Lliga, per exemple; però allà no hi ha més lliga que la lliga-cama... ¡i la lliga-cama és el vermut! El sopar es fa fora, a casa, al llit. Naturalment, no és mai un *souper broïd*, sinó tot lo contrari.

Al davant hi ha una taverna famosa, mixta de taverna i *hotel meublée*: «La Guinda». A «La Guinda» hi van dones dolentes que treballen com a negres per a que una mena d'homes que van néixer cansats, no hagin de treballar. Nosaltres trobem que això està molt bé i és una obra més de misericòrdia: descansar al gandul.





LA TAFANERA

I

Diuen que sóc tafanera,
i ho diuen sense raó...,
donesc sóc una cambrera
que tinc molta discreció...
Prò com sóc molt innocent,
degut a tenir pocs anys,
per a conèixer la vida...,
miro pels forats dels panys.

Refra:

I en el quarto vint-i-set,
que ocupa el senyor Peret...,
vareig veure unes coses
que penjades semblen bosses!

II

Sempre que ve un matrimoni
que es veu que és casat de poc,
a la nit, fins que s'adormen,
del forat del pany no em moc.
No és que sigui xafardera,
sinó que és fruit de l'edat...,
donesc per espavilar-me...
guaito el món per un forat.

Refra:

I un cop, al quarto dinou,
una casada de nou
remenava certes coses
que penjades semblen bosses.

III

Mes cert dia un noi molt plaga,
que crec fa de viatjant,
va atrapar-me que, distreta,
estava a un senyó observant.
I perquè sense molèstia
pogués veure i tocar
les coses que jo ignorava,
al seu quarto em va ficar.

Refra:

I en el quarto vint-i-dos
va mostrar-me, obsequiós,
que al món hi ha certes coses
que penjades semblen bosses.

CONTES POPULARS ALEGRES

LA SENYORA DEL «NO»

Heu's aquí que un home vell que havia fet la ximpleria de casar-se amb una dona jove i «guapa», tingué necessitat un dia de fer un viatge llarg, si no per anar a cercar ous de covaire, poc hi mancava, i tement que la seva senyora, que amb el temps que duien de casats havia notat que era de Santa Perpètua de la Moguda, pogués tenir un mal pas per curiositat, li digué:

—Mira, noia. Me'n vaig lluny i trigaré a tornar. A casa, no hi rebis pas mai cap home; així ningú et vindrà a fer babarotes de si la té de pam i mig, o de si la té quadrada, que són enganyys que tot sovint fan els homes a les dones que són fleumes. El millor que pots fer, és dir a tothom que no, que en el negar no hi ha engany. Fora del «no», que et facin el que vulguin, que tu ja estaràs ben cuiraçada!

Se'n va anar l'home i la senyora se'n va anar a donar un tomb pel jardí, al temps que passava un oficial de la remunta. Ai, els oficials de la re-



—Has vist quines levites tan completes gasta en Juli?

—Sí; és la seva dona que les hi fa dur molt llargues...

munta, amb aquella fama que tenen de bons muntadors! En veure-la, l'oficial la saludà cerimoniosament, com si fos el mateix Ribé en persona:

—Tindria vostè, senyora, l'amabilitat de dir-me el nom d'aquest poble?

—No—li respongué ella, recordant-se del consell del marit.

L'oficial s'estranyà d'aquella contesta bon xic descortesa i li seguí fent preguntes, que la senyora fidel contestava amb negatives rodones.

Però l'oficial era de la remunta, i un oficial de la remunta no s'espanta per tan poca cosa.

—Bé, bé, senyora... Si salto del cavall i el lligo a la reixa, s'enfadarà, vostè?

—No—féu l'esposa, sempre complint l'encàrrec marital al peu de la lletra.

—Li sabrà greu que entri al jardí?

—No.

I l'oficial entrà.

—I si em passejo amb vostè, li doldrà?

—No.

I l'oficial començà a passejar amb la senyora.

—No s'enfadarà si enllaço el meu braç amb el de vostè?

—No.

I s'agafaren de braçet.

—I si la duc a l'ombràcul, es molestarà?

—No.

I la portà a l'ombràcul.

—I si l'estenc a terra i jec jo al seu costat, es disgustarà?

—No.

L'oficial es va aprofitar tot seguit del permís.

—I si li aixeco les faldilles, hi tindrà que dir?

—No.

I l'oficial aixecà la roba, posant en descobert un bé de Déu de carn tendre i olorosa, que deia «burxa'm!».

—Li desplaürà que besi allà on em vingui de gust i faci el meu desig?

—No.

L'oficial de la munta, muntà, amb la destresa pròpia de tots ells, fins a quedar satisfets.

—I ara, està vostè contenta?

—No.

—Doncs, caldrà repetir...

I repetiren.

—I ara, ha quedat contenta?

—No.

Tantes vegades com va repetir la pregunta, obtingué la mateixa contestació; fins que, cansat de l'exercici—tot cansa en aquest món,—s'aixecà i, llençant una mirada de menyspreu a aquella dona insaciable, s'allunyà.

Quan el marit tornà, li preguntà:

—T'ha anat bé, mentre jo he estat fora?

—No.

—No? Doncs, què t'ha passat? Que t'ha besat algú?

—No.

I el marit no la va poguer treure del «no», repetint ben bé del seu consell i d'haver-se'n anat a fora.

DE COM LO PECAT FEU UNA OBRA BONA

FRAGMENT DE LO LLIBRE INTITOLAT
«LLAMINEDURES», COMPOST DE MÀ
DE FRA ANSELM TAROT EN L'ÈPOCA
DEL RENAIXEMENT : : : : :

FELIX CULPA.

FARÉ esment, ací, ab tot lo esperit que nostres Déus e Senyors diuins me dotaren, de lo esdeuigut a la persona d'en Bonifaci Torracoylons, pagerol de lo Camp de Tarragona, e muylerat ab la dona més astuta e més calda que n'agi parit la mare Naturala. S'anomenaua Damiana, encara que per motiu li deyen «la Maca», ainsí n'era ella de vistosa e atraient.

En Bonifaci n'era un bon home. Posseïdor de una casona camperola, e amenaçat judicialment d'esser empresonat si no pagaua los delmes endarrerits a les arque reials de Catalunya, vengué sa casona: emperò ab tal sentiment e disgust, que de lemoció sentida en restà, a les sis hores de vinguda, sense paraula.

Esmentat lo cas al sapient cirurgià del poble, assegurà aital que solament curaria rebent forta emoció, ja que d'una emoció en restaua mut.

D'ençà de la desgràcia, lo pobre Bonifaci non vivia tranquil; sempre encadenat en forta melangia; ja non s'arrecerava tant com abans ab sa muyler; a penes si la... besaua un cop al mes; e per açò la Maca cremava endins de la sua... plètora; e prou se voletz refredar-se; e per açò cercaua les relíquies personals de cert amic, lo qual ja ne feya temps la cobejaua.

No li semblaua cosa bona, a la Maca, mancar a la lley dels desposats; mes, si lo seu marit no apagaua lo foc, què tenia de fer, sinó muylar se ab lo primer que li mostrés l'amor en carnassa mascle?

Prou lo aimaua, la Damiana, a son marit! Tot l'amor de son cor n'era per a ell, encara que la seua... plètora n'era per a un altre... L'amor carnal non és lo ver amor.

Degut a tot açò, en Bonifaci Torracoylons patia de gelosia; e com no sondejaua gaire a la sua muyler, ainsí viuia desconfiat; e temorós de què la Maca no le n'fes cornut, a voltes la miraua de fit a fit e apretant li ab les sues nirvioses mans los muscles, com volent dir: «Que em fas banyut, Damiana?» E la sua dona, que ainsí



comprenia de lo que insinuava, abaixava la vista, tement com si aquells esguards volguessin delatar, ab sa oberta mirada, lo seu pecat.

En matí encès pel sol dagost, s'estauen enfilats dalt de groixut e ufanós garrofer, la Maca e lo seu amich, ahont abdós e d'amat se deleitaven en allò d'apagar lo foch de la... plètora encesa. E mentre del sondeig anauen les branques del garrofer d'ací per allà, bo e cayent mantes fulles e mantes garrofes, encertà passar, de passada, com de costum, lo mut d'en Bonifaci. E en apropar se vora lo arbre fruïter, se nestranyava en veure com en temperi calmos e sense vent, se manegessen les branques e cayessen fulles e garrofes; e mirant en l'aire, amunt de l'arbre, veyé... —oh, Déus!, oh, món dolent!,—veyé la sua muyler en contacte d'home que non era ell! De moment quedà com atontat; després volgué cridar, e com no podia, féu un esforç com sortit del fons de l'ànima e... tal volta, per l'emoció rebuda en veure s'ainsí ultratjat, tornà a la paraula, e ab tota la força de los seus pulmons cridà:

—Damiana! Infidel Damiana!

Cal dir l'esglai que la Maca e lo iove varen sofrir; emperò ella, refeta al punt e valent se de la sua astúcia, e sense immutar se, ainsí cridà:

—Bonifaci, marit meu! Estàs salvat!—E baixà del garrofer e tirantseli al coll, afegí:—Lo cirurgià tingué rahó al dir que una forta emoció faria tornar la paraula! E ainsí n'he fet la prova. Quina emoció pot ésser més forta, per a un bon marit, que ferli veure com la sua dona li manca? Emperò aital home, que veus a dalt del garrofer, no m'ha tocat ni un fil de la roba, marit meu!

E tenia rahó; no li n'tocà ni un fil de la sua roba, ni altre fil, car non tenia; el que sí li tocà fou la... barbeta, ab la garrofa més llarga e groixuda de totes les garrofes que l'arbre fruïter podia parir.

E satisfet, en Bonifaci, e content e emocionat de ditxa, abraçà e besà la sua muyler, pel simulacre d'adulteri portat a cap per a fer retornar la paraula; e àdhuch convidà a sopar al iove que prengué part a la cura tan admirablement.

E veu's aquí: de com lo pecat féu una obra bona.

FINIS IN CORNU



TAROT

BON TAST

Oh, els meus bons temps! En els meus bons temps, o sia quan era jove, les meves il·lusions m'impulsaren a fer un viatge a París. Al cap de dues setmanes de fer de badoc, admirant monuments i tots els llocs que la guia aconsella als turistes, vaig deixar-me guiar solament per les dones.

No sabia cap casa d'aquelles que reben amablement els desconeguts, i si passava per davant d'aquelles que la dona ja espera a la porta, m'entrava una mena de por, que em feia apretar el pas, com si fos l'home més fred del món. Em feien basarda aquelles casotes, perquè recordava que aquí, amb les pel·lícules que havia vist, sempre resultava que en elles s'hi amagava quelcom de dolent com una ganivetada al budellam.

Per fi, un dia a la nit, vaig fixar-me en una dona que anava amunt i avall de la vorera del carrer en el qual vivia. Després de molts dubtes la vaig abordar i mímicament férem preu. Un cop a l'habitació, es negà a despullar-se si no li donava cinc francs més (costum francesa). Com que ja hi érem, i hom no volia que el prenguessin per espanyol, em va tocar pagar.

I ja som a dalt del llit, i ja li arremango la camisa, i ja som a Masquefa, no a Sans ni a París.

La cosa anava com una seda, deliciosament, semblant trobar-me al paradís, no el de Milton, no, sinó un paradís més carnal que celestial.

Però en el moment en què n'hi ha que grinyolen, altres que peten de dents, i altres que sembla que es desmaïn, em vaig sentir com si un llamp baixat del sostre em partís la carcanada, com si m'hagués caigut una viga a l'esquena, com si m'haguessin donat una garrotada de cec.

Què passava? De moment no ho sabia, perquè vaig quedar atordit; però refet de la trompada, i en veure el mutisme d'ella, vaig palpar-me el lloc del cop i vaig trobar-hi els peus seus, que me'ls hi havia posat en el moment recalcitrant. Demés, un dels peus era artificial, i al penjar-me'ls a l'esquena m'acaricià de tal manera, que em féu veure les estrelles.



ENGRUNA

En sa casa, el poeta Bru un consonant d'«ous» cercava, i una xica qui allà estava, «Ja en tinc—digué,—ja en tinc u!» Mes, a l'oïr-la un curiós qui es trobava allí present, com qui fa un descobriment, «Donques jo—exclamà—en tinc dos.»

XERRAMEQUEANDO

En Madrid he sabido con todos los etas y uts, cosas de una americana que se dice Luz de la Mora, la cual tenía un hijo sin ser casada, que se lo hizo un tal Julio Trigo. Y todo esto lo he sabido porque un tal Batalla, que es un boca mojado, vino y me preguntó:

—¿Qué me dices de la falta de Luz?

—¡Hombre! Que si no te ves, enciende otra.

—¡No, hombre! Digo de la mancha de la Mora.

—Que es muy difícil de sacar. Es una fruta que mancha de aquello más.

—¡No! De la mancha de la americana.

—¡Caray! ¿Me he tacado? ¿Por dónde?

Por fin caí del burro y me lo contó. El tal Julio la conoció un día que fué a su casa haciendo el papel de met, con un grano en la nariz y el pantalón esquinado.

—¿Quiere cosermé este horadado?—le hizo (Aquí garla Batalla.) Y ella cosió el siete de Julio.

—¡Caray! ¿Sabe la fecha? ¿Qué memoria!

—No sea sóminas.

Y luego se ocupó del grano de Trigo...

—Había buena collita?

—¡Del grano de la nariz! Después él, que era un pavoro, le regaló una piel de mico, que compró a un tal Barra Bas, y de la piel de Barra Bas...

—Tan mala era? ¿Lo enredaron?

—Le salió un manguito. Pero una vecina que se decía Cruz de Pino y era doctora, se lo señaló con mangra. ¿Sabes qué hizo Luz cuando vió la señal de la Cruz?

—Se santiguó.

—Un carnero. Le lanzó una mirada como un rayo.

—Sí. Recibió un rayo de Luz.

—Y fué a su casa y le hizo malbién una mesa, que era de su padre, el coronel Pino... ¡Ah! La mesa de Pino era de nogal...

—Badas. No puede ser...

—¡Ah! Pero cuando la sabía de Pino...

—Esto es una medicina.

—Que cuando se adonó fué a buscar a Martillo, que tiene unos golpes! ¿No has oído hablar de los golpes de Martillo?

—¡Cuando clavo clavos! ¿Crees que ven-go del huerto?

—Y éste le aconsejó que fuera a ver a Guerra, el abogado. Luz cogió un caballo de Carreras...

—¿Pura sangre?

—No. De Carreras, el adroguero, y fué piernas ayundadme, seguida de Cruz, con el caballo de Bastos...

—¿Que hacía la manilla?

—Es que Bastos es el cartero... Al llegar a la ciudad a Luz le preguntaron: —¿Qué buscas?—Guerra. —Pues yo soy Paz.

—¿Cómo?—Sí. Paz Flores, la florista.

Busco los consejos de Guerra. —Estó en un cuartel. ¿Si quisiera un ramo de Flor s? El tal Guerra se me declaró una vez...

Pero Luz no hizo caso ni de la proposición de Paz ni de la declaración de Guerra. Y buscó al abogado que encontró em-

pipado porque había perdido un botín...

—¡Era el botín de Guerra!

—¡Justa la madera! Y la envió al botavante. Regresó en un automóvil con doña Fe la Banera... ¡Oh, que auto! ¿No ha visto usted el auto de Fe?

—¡Caray! ¿Que se cree que soy tan viejo?

—Y chocó con un guarda que se decía Cantón... (Este chiste ya es viejo, pero me viene bien...) Y el guarda Cantón motivó el salto de La Banera... Suerte que de casa de Angel Plaza salió un mozo y el mozo de Plaza la salvó. Como gratitud pidióle a su dueño una mata de pelo. ¡Ann guarda cabello de Angel!

—Se lamería los dedos...

—El guarda Urbano intervino y se lo rifaron! Pesa 100 kilos, y es el novio de Navidad Soria, la droguera. ¿Conoce usted la mantquilla de Soria? Y el gordo de Navidad? Estaba cabreado porque envió 24 gallos a París y uno a Morón. Del gallo de Morón ha sabido noticias, pero de los doce pares de Francia, naranjas. En esto vino Montaña, que es maestro de Canto...

—¿Es músico?

—No. Maestro de un tal Canto, que asistió a la conferencia de Algeciras...

—¿Es diplomático?

—No, ¡caray! A la conferencia que dió un tal Algeciras, de Montilla y chato...

—¡Un chato de Montilla!

—Pues el tal Montaña cantaba unos aires populares que le hubieran engrescado...

—A mí me gustan mucho los aires de Montaña...

—Y regaló a Luz unos botones que eran de Marfil y de hueso...

—¡Cuerno!

—Quiero decir comprados a un tal Marfil, casado con la sublime Puerta.

—¿Turca?

—Una tal Puerta, que es sublime. Pero un tal Castor la enceró, regalándole un sombrero de paja y este sombrero de Castor...

—De paja...

—De Castor, hizo que su tío, que se dice Pío España y es un atleta, la guipase desde un banco y armase un herido de mil demonios. ¡Usted no conoce el fuerte Pío!

—¡Tenía allí una tía!

—El Banco de España quedó abandonado y suerte que vino Blanco de Burdeos...

—¡Buen vino!

—Y lo calmó. ¡Ah! Pero ella puso los ojos en Blanco...

—¿Se desmayó?

—Y se fué a ver a Cruz.

—¡Caray! Embarcada...

—Que estaba en la casa de Socorro...

—¡Ah! Vamos. Recibió un tanto.

—De Socorro, su amiga...

Aquí ya tuve los colones llenos y dije al tal Batalla, que por qué me encolomaba tanta chafardería.

—Tengo mi plan.

—¿Un plan de Batalla? Venga.

—Pues entretener a los lectores...

Y lo envié a nodriza. Hice bien, ¿oy?

DEL CAPAZO FILOSOFICO

—¿Por qué en Italia, había lo que haces en el retrete, y disimulen?

—Porque es «caca-tua».

—El que alquila un pizq, ¿se parece a un caballo?

—Sí. En que ¡l'a-rienda!

—Una raspa al hacer sábado, ¿en qué se parece a mí si le digo a Romanones que es un Adonis para que me dé un empleo?

—En que «es-coba todo».

—Si un tal León te ha dado varias sablazos, cuando le guipas venir, ¿a qué animal te recuerda?

—Pues al camaleón, porque «escama León».

—¿Qué letra mancha?

—La P. Sí, hombres. ¡La petaca!!

—En verano, ¿qué debe hacerse para no tener calor?

—Jugarse toda la fortuna a la ruleta. Si ganas, te vas a Suiza y estás fresco. Y si pierdes, ¡ya estás fresco!

Qué sienten los ladrones que en Siberia escalan una finca?

Un escaló... frío.

GACETILLAS ILUSTRADAS

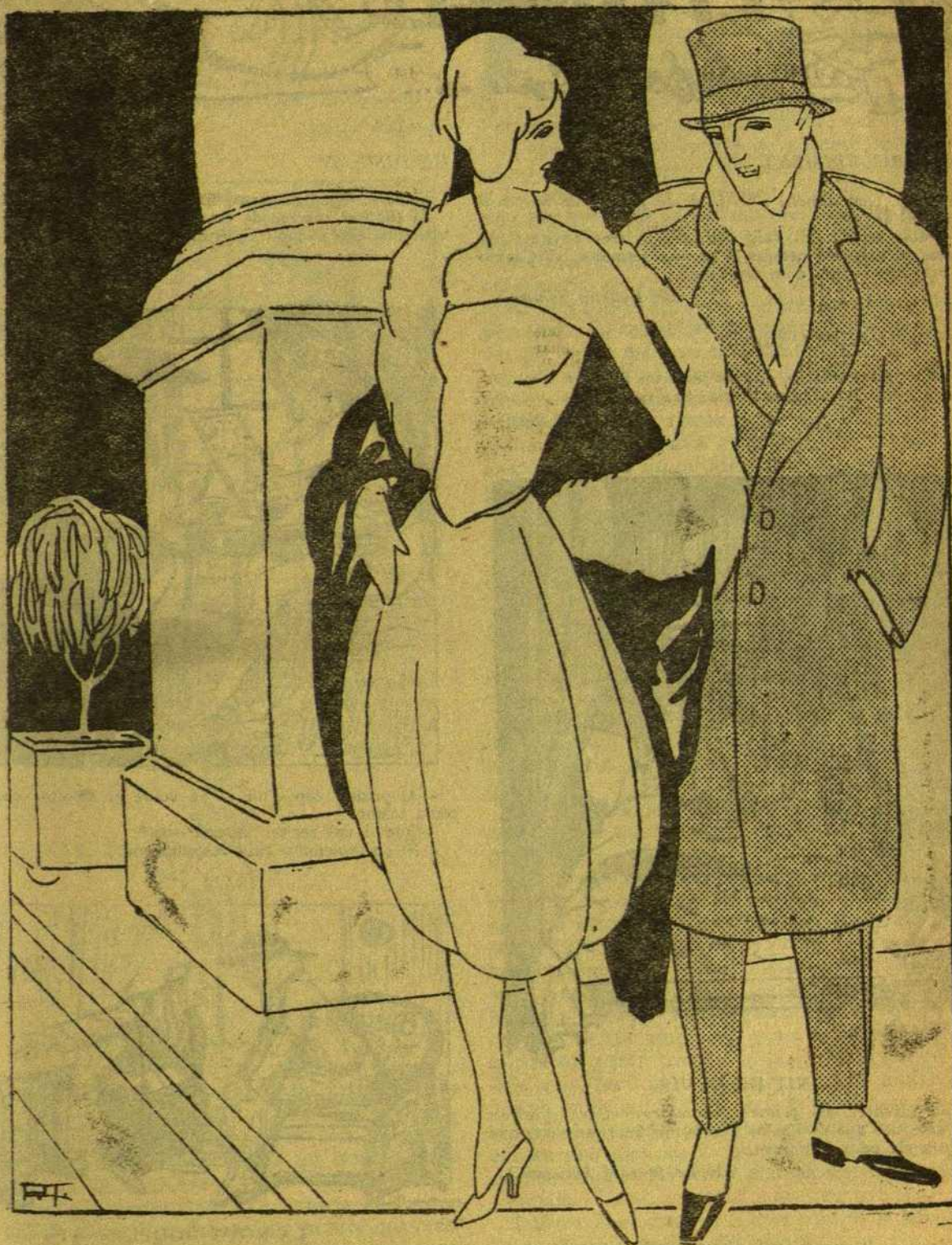


«... Tan agradable verbena dejará gratos y duraderos recuerdos...»



«... Dió a luz un robusto y precioso niño...»

SARDINÓPOLIS



—Per un pèl ara no sóc ric.
 —Per un pèl, o per una mata?



BON PROCEDIMENT

—Però, com dimoni s'ho fa vostè perquè un barret li duri tres anys?

—Molt senzill. El vaig comprar fa tres anys; l'any passat el vaig fer netejar, i fa una setmana, al Casino el vaig canviar pel d'un altre soci...

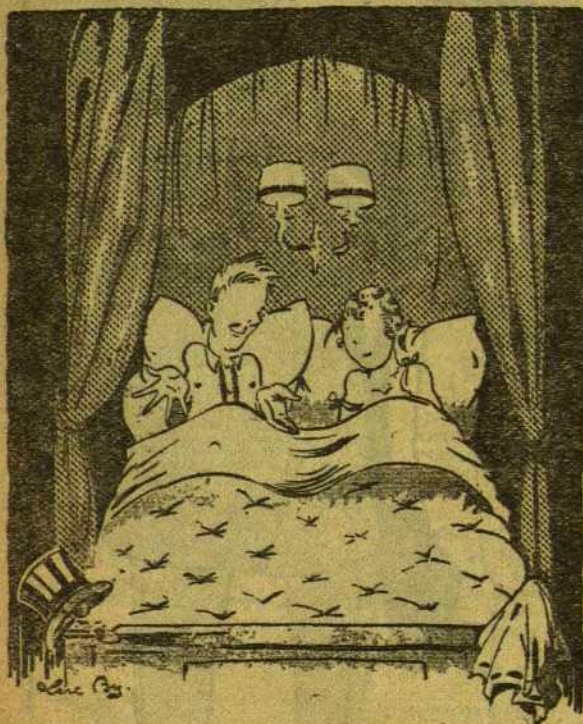
(De Bulletin Sydney.)

NO TE IMPORTANCIA

—Es veritat, Maria, que va tenir un fill?

—Sí; però no té importància. Era tan petit!

(De Ruy Blas.)



NIT DE NUVIS

Ella (després del primer «contact»).—Doncs, mira: jo t'asseguro que mai m'he ficat al llit amb un home que tingués els peus tan freds...

(De Le Journal Amusant.)

TE RAÓ

—Ja sap, Ramona, que no m'agrada que rebí el seu promès a la cuina!

—Però, senyora! No està pas bé que el rebí al saló, essent vostè a casa!

(De Sans Gène.)

UN DISGUST

El pare.—Què et passa, fill meu?

El fill (un marrec de set anys).—Res. Que acabo de tenir una escena molt violenta amb la teva senyora.

(De Passing Show.)



—Al primer cop d'ull ja va veure el director que jo tenia talent.

—Que li vas recitar alguna cosa?

—No; simplement vaig despullar-me.



LA NOVA MODEL

—Oh! Mai m'atreviria a despullar-me davant d'un home.

—Qüestió de res, senyoreta; faci's el càrrec de què va a dormir amb ell...

(De Le Journal Amusant.)

INGENUITAT

Una senyora va de visita i la rep el nen petit de la casa.

—No hi és la mamà? Doncs porta'm un llapis i paper, que li deixaré un recado.

—Es que no vull deixar-la sola.

—Que galant! No hi fa res; vés...

—Doncs... m'emportaré aquesta capsa de bombons!

(De *Le Matin*.)



—Es la tercera vegada que la meva sogra ha sigut mossegada pel gos de vostè.

—Prou que ho sento! Però, que val que el mati?

—Al contrari! Voldria que me'l vengués...

(De *Sans Gène*.)



ELS DIMINUTIUS

UNA senyora ha anat de visita a casa d'un fabricant, i aquest la rep al despatx perquè la seva família és fora.

Després d'esperar un bon rato, la senyora diu al fabricant:

—Escolti, senyor Rafecas: voldria deixar-me un full de paper i un sobre, que posaré dues ratlles a la senyora Roseta, perquè tinc tard i no puc estar-me més aquí?

—Prou—va fer ell.—El vol amb membret o sense membret?

—Dongui-me'l sense; perquè vostè ja sap que no m'agraden els diminutius.

IDEA INFAL-LIBLE

PLAVIA-LI molt la música a en Sideri, i quan l'orquestra «Els Fadrins Lírics» anava a tocar pels pobles del Vallès, en dies de festa major, ell no hi mancava mai. Si era en un dia feiner, demanava a l'encarregat de la fàbrica on teixia, per fer festa, i el veïeu amb un estoig de cornetí buit anant cap a casa del director per anar a agafar el tren o la tartana. Portava sempre l'estoig de cornetí buit per no fer el ridícol entre els músics de l'orquestra.

A l'hivern, quan a la població hi havia alguna companyia de sarsuela, l'orquestra hi anava a tocar i en Sideri aprofitava el truc de l'estoig buit per entrar al teatre sense pagar. Passava tot tivat per entre els porters; ells se'l miraven i, en veure'l amb l'instrument a la mà, el deixaven passar, creguts que era un músic.

Un dia tenien d'anar a un poble i se'ls posà malalt el que tocava el bombo. A corre-cuita anaren a cercar un tal Mayol, sord com una campana i que tenia fama d'agradar-li molt l'àpit. Però el cas era sortir del pas!

En arribar al poble, es trobaren amb què la fonda estava plena i els músics tenien de dormir dos en cada llit. Tothom repudiava al del bombo, i per fi l'endossaren a en Sideri, que estava esverat i prometia que no hi dormiria.

Arribà l'hora de dormir i tots tiraven brometes a en Sideri, que amb tot i ficar-se a l'habitació amb el del bombo, jurava que dormiria sol.

L'endemà, quan es llevaren, els estranyà trobar en Mayol al menjador i tot furiós perquè havia tingut de dormir damunt de quatre cadires.

Cap d'ells se sabia explicar el que podia haver passat, fins que es llevà en Sideri i els tregué de dubtes.

—Un cop tancada la porta—digué,—aquesta madame hipòcrita ja va començar a fer saltirons i a no volguer despullar-se, per poder presenciar el meu *deshabillé*. Jo vaig anar treient-me la roba sense fer cas de les seves mirades, que feien enternir de fàstic. Al quedar en camisa, li dono una agulla i, agafant-me un pany del darrera, li dic que me'l clavi a l'esquena. Ell quedà tot parat, creient-se potser que també era dels seus, però jo li vaig dir: «Em fa molta vergonya tenir de dir-t'ho, però jo acostumo embrutar-me al llit cada nit, i com que tenim de passar encara dos dies aquí, em sabria greu portar la camisa bruta.» Al sentir això la senyora Mayol, s'enfadà i baixà a dormir sobre les cadires.

I heu's aquí com en Sideri complí la promesa de no dormir amb el del bombo.



AMOR PROPI

PER fi el pobre Càndid abastà la felicitat que somniava, trobant una dona amant, beneïtona com ell, però que el mantenia a *pan y cuchillo*. El plàcid Càndid es convertí en una mena de macarró casolà, amb tot i haver publicat una vintena de novel·les recomanables als que pateixen una tisi galopant.

A pesar de tot, degué fer un gran sacrifici: abandonar la seva dolça Barcelona i deixar tranquils els seus amics, que respiraren de satisfacció. Ja no podria dedicar més novel·les a les pupil·les de les cases públiques, on anava molt sovint, perquè ell no es passava cap setmana sense fer-hi una visiteta, no comprenent que era la riota de totes i que els seus llibres anaven a parar en llocs molt reservats, o els utilitzava la mestressa per a nivellar algun somier o llit que coixegés.

El poeta se n'anà cap una ciutat que avui dia encara no s'ha adonat de què estatjava un intel·lectual, però sí que s'ha donat compte del seu tipus estrafolari i de sainet.

Per fi se li omplí el cor d'alegria en mig de tanta tristesa produïda per la indiferència, i deixà de fer-se aquella pregunta de Litz: «Quants imbecils es necessiten per a formar un públic?» La seva muller tingué un nen i el batejaren amb el nom David.

Al cap de pocs dies, un industrial d'aquella

ciutat volia comprar un auto marca «David», i li digueren que a casa del poeta foraster en tenien un.

El senyor se n'hi anà, i digué que, enterat de què tenia un «David», anava a fer-li proposicions per a comprar-l'hi.

Sentir això el plàcid Càndid i posar-se a cridar com un foll, tot fou cosa d'un instant.

Mentre l'enganyat senyor s'allunyava, encara se sentien els crits no gaire plàcids del poeta incomprès, que exclamava:

—On s'ha vist, venir a preguntar si volia vendre el meu fill!...



VAL MÉS MANYA...

TOT just feia una setmana que en Ramon s'havia casat, i ja passava les de Caïn. Calculeu que s'havia casat amb una dona que era baturra, però que parlava el català. Era d'aquelles dones que com més els en dones, més en volen.

Ell, en Ramon, només tenia un vici, i era que no la cridava mai pel seu nom, sinó que sempre li deia «manya».

Un dia, al cap de vuit dies que s'havien casat, ja varen tenir una petita discussió.

—Escolta, Ramon: aquesta nit farem la capvuitada de la nit de nuvis, eh?

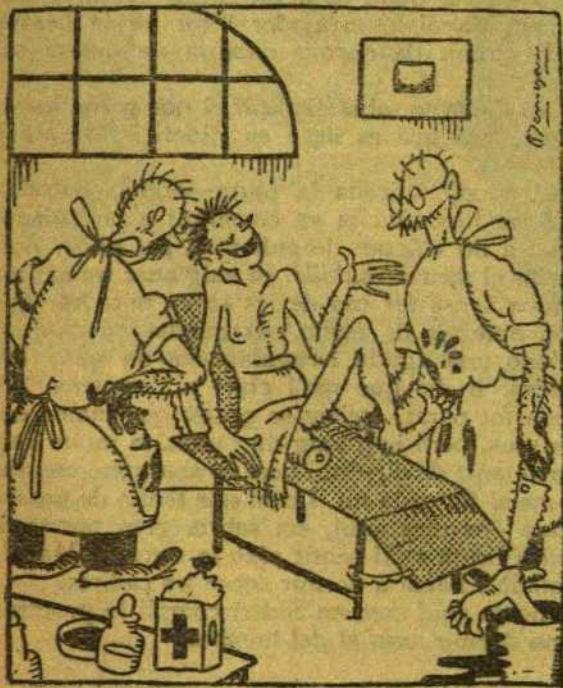
—Però, que no veus, «manya», que no pot ésser?

—Ai, ai... Per què?

—Oh! Ja veuràs: perquè tu ho trobes molt pla. El dia de nuvis, perquè era el dia de nuvis; l'endemà, la repetició perquè t'havia agradat; al cap de tres dies, perquè feia tres dies; i avui, perquè és la capvuitada... No hi ha dret, «manya», a volguer fer malbé un home d'aquesta manera! Qut potser et creus que sóc el rei En Jaume, jo?

—No, no; ja veig que tens raó; però és que avui ho farem d'una altra manera que se m'ha ocorregut i que t'ensenyaré, perquè em fas pena quan fas tanta força, i penso que no se'n necessita, puix per això es necessita més manya que força...

—Sí, sí, tot lo que tu vulguis, però jo ja no puc i em sembla que val més, «manya»..., que ho deixem córrer.



—Ha! Ha! Ha!...

—I ara! De què riu, ximple?

—Home, no tinc de riure! Si en lloc de tallar-me una cama, m'heu tallat l'altra!...



LA FEBRE

BARCELONA, la nostra benvolguda ciutat, alcavota de totes les exageracions, està ara en plena febre futbolera. Nosaltres som deportius fins el llombrigo, però, carai!, potser en farem un gra massa.

Aquestes coses fan com el vici de la beguda. Un xic, alegre; però massa, fa tornar pastós i fa tres coses.

La teoria del bien entendido podria aplicar-se a la passa actual. Perquè, senyors, això de què al despatx, al tramvia, al cine, al barber, i fins a casa la Mamà, t'hagis de sentir que si el «Barcelona», que si en Zamora i que si Fulano cobra tant, ja empalaga, dit sigui amb tot el respecte i veneració que sentim per la idea.

Un jove, encatarrinat per una massa, va i la demana als papàs.

—Que és barcelonista, vostè?

—No, senyor. Sóc soci de l'«Espanyol».

—I s'atreveix a venir al meu davant? Ja pot guillar.

I ja tenim una parella esgarriada i una llar de menys.

Un minyó cerca feina i acut a casa el fabricant Cuspinada.

—Que és barcelonista?

—Sí, senyor. Vol veure el rebut?

—Ja se'n pot anar. Jo sóc dels d'en La Riva.

I així ens trobem, que a càl barber no s'atreveix ningú a dir son credo futbolístic, davant la por de què el rapabarbes sigui de la botiga del davant i et senyali per la vida. Ja està bé això de què els camps s'omplin, i la gent lleigexi Jorna-

das i Gacetas; però, per tots els sants, prou de Canaletes i entusiasme casolà.

Al pas que anem, la ciutat es dividirà en dos bàndols: els uns i els altres. I veurem meques azul-granate i cocots blanqui-azules, i fins el cle-ro es dividirà, i això serà el caos.

Però no ens estranya. Per alguna cosa Catalunya és el clàssic país de la pilota...

FUTBOL

ELS PARTITS INTERNACIONALS

BROMES DE CARNAVAL

Després dels dos partits que han tingut lloc al camp del «Barcelona» aquests dies, hom ha cregut lo més procedent tenir una intervui amb els cèlebres excèntrics Llobet, Piñol and C^o.

Amb aquest fi vaig encaminar-me al sumptuós palau que tals senyors poseeixen a l'Avinguda dels Talls de Barrilòccia, lloc deliciós situat entre Valcarca i Madagascar.

L'arribada a l'esmentat palau va causar-nos una de les més fortes sensacions que havem tingut en la nostra vida.

L'aringuda central, que conduïa a la morada dels insignes jugadors, estava vorada de plantes prodigioses, que, en lloc de flors i fruits, produïen diplomes, medalles i copes. Un riu que neixia en el «comú» de tals senyors, serpejava enjogassat per entre l'herbei i embaumava l'ambient amb sentors de quadra de perfumista. En el vestíbul, infinitat de panòpies amb trofeus exòtics, com cafeteres creuades amb paraigües, trossos d'am-

:: GRAN PARTIT INTERNACIONAL ::

PER EL DIA 8 DE FEBRER

EL FAMOSISSIM

CONTRA EL

U. T. E.

de Budapest; capdavanter
del campionat d'Hongria

: C. D. Europa

DISPUTANT-SE UNA MAGNIFICA COPA
DE L'EXCELENTISSIM AJUNTAMENT DE
BARCELONAPer a localitats tots els dies de
10 a 11 i de 5 a 9 en les oficines
del Club, Salmerón, 25 i 27CAMP DE L'EUROPA
A LES TRES DE LA TARDA

polla, vetes d'espardenya..., etc., etc., astoraven el visitant.

Un negre enganxós i acarmelat ens introduí a la «Cascada de los suspiros», lloc predilecte dels senyors Llobet, Piñol and C^o.

Un gran nombre d'odalisques, ensenyant-ho tot, fins el... melic, procuraven distreure l'avorriment de llurs amos.

El senyor Llobet, així que ens veié, amb un signe amistós de condescendència ens indicà una aproximació.

...I després d'haver-nos posat en calçotets per a ventilar un enutjós assumpte, del desenrotllament del qual n'havien sigut la causa les odalisques, començarem a preguntar:

—...?

—Sí, senyor; de petits ja empaitàvem els gos-sos a patades.

—...?

—No ho cregui. L'Alcàntara no farà mai res. Nosaltres, com que ja hem fruit el plaer d'ésser els Espronceda del futbol, pensem retirar-nos l'any vinent.

—...?

—Veurà: si a nosaltres ens haguessin avisat de què l'equip que venia era el «Ràpid», ja ens hauríem previngut; però estàvem plenament convençuts de què es tractava del Mixte, o bé del Correu...

—...?

—Sí, senyor, sí; el primer perdérem per 4 a 1, però el segon vàrem fer la pau per 4 a 3. Major hauria sigut la victòria si un de nosaltres dos no hagués tingut el grip.

—...?

—Tots ens són indiferents. De totes maneres, en Martínez Sagi i en Cella, que han sigut els nostres mestres, ens engresquen de valent.

De sobte un esclat de bandúrries, acordeons, «clacksons» i xarracs engega una melodia celestial, mentre les odalisques canten allò de:

Escarbat bum-bum,
quina pana, quina pana,
escarbat bum-bum,
quina pana, set a un !»

En Cros, l'Alcàzar, en Julià i l'Olivella, disfressat de *bebé*, vénen a donar un *asalto* als senyors Llobet, Piñol and C^o.

En Julià pren la paraula i diu aquestes belles paraules:

—Dignes successors de *Nabuco-Magno* i de *Carlo-Donosor*: després dels 7 a 1 i dels 3 a 1, venim, en companyia de vosaltres, a passar a la posteritat. Els nostres mèrits, palesats en aquests dos partits, són suficients per a figurar la nostra *eflgie* en la galeria de catalans il·lustres.

*Badalona es testigo
de que hipócrita no soy,
pues dondequiera que voy,
va la pubertad conmigo.*

Tots plegats emprenen una dansa folla. Els negres i les odalisques baladregen, i dels seus instruments n'arrenquen sons esgarrifosos.

Els estruços i els camells es barregen amb ells, i tots plegats, agermanats per un mateix anhel, fan via vers el pinacle de la glòria.



O CINQUES, QUE TOT VE DE CINE

El districte més districte i més cosmopolita de tota la cosmopolita Barcelona és el districte cinquè. I en el districte cinquè hi ha un cine. Aquest cine és un cine gran, immens, monstruós. És el «Monumental». No ens ve de pas per a ésser-hi parroquians, però de vegades hi anem per agraïment. Quan aquest cine es va inaugurar, no sabem per quin indret, ens varen dar una invitació, amb la santa i judiciosa indicació de què hi hauria l'unch. I hi va ésser. I va ésser el lunch més faraònic que registra la història... dels cines. Els sandwiches, a coves; els dolços, a tonelades; el vi, amb porró, i el xampany, a caixes. Ens vàrem atipar, una mica per allò de què era d'arròs i una altra mica perquè havíem dat dues vegades la volta completa a la sala i estàvem rebentats. Hi va haver company que va menjar una setmana ell i la família, a base de sandwiches rescalfats.

Per això, doncs, hi anem, de vegades. Aquest és el cine de la democràcia, del proletariat conscient i del que no és conscient, de l'arrambatge a plena atmosfera. Es pot fumar sense necessitat de pagar 250 pessetes la primera vegada i 500 la segona. Cosa insòlita, doncs sembla més natural que la primera vegada sigui més car.

Realment, la llargada extra d'aquest cine, és veritablement monumental, i la pantalla queda tan lluny, allà baix de tot, tan reduïda, que si els que es col·loquen als últims rengles hi anessin per veure el cine, haurien de dur prismàtics; però, sortosament, els senyors dels últims rengles són éssers conscients i proletaris que van amb la senyora i estan per la feina.

S'ha de caminar amb esment, i s'ha d'estar *al tanto*; si no, es pot donar el cas, que ja s'ha dat, de clavar patinada a la galeria de dalt, saltar la barana i aterrar violentment sobre un piano. Sobre un dels pianos, que n'hi ha dos, i solament així es logra de vegades agafar alguna nota que altra, que fa dir: «Té! Tanmateix, sembla

que fan pel·lícola i que toquen *El Relicario*!» El «Monumental» és monumental; potser un xic massa.

...

Al «Catalunya» entusiasmen el públic «bien» amb *El excèntrico*, d'en Douglas. Les excèntricitats d'aquest senyor li donen motiu per a fer uns brinco salvatges, entre ells els populars *plongeo*s i el salt de la regalèssia. Ens agrada, i ja és molt.

Al «Novetats» varen fer allò de *La prohibición del beso*, i, la veritat, es veu que no ha entusiasmat i han tornat a *Miss Venus*.

Al «Kursaab», la pel·lícola nacional *Las carceras*. *Navajazos* i demés facècies espanyolistes, ben feta, i no serem nosaltres els que ho neguem, ni ganes. Avui, dissabte, el jorn que escrivim això, inauguren *La tormenta*, i com que la *tormenta s'avichina*, agafo l'impermeable i me'n vaig al «Pathé», que el vull filustrar per dintre, per a fer-los-en cinc la setmana que ve.

MUSSOLA

ENGRUNA

Com la gent és tan trapella, murmura que si amb la Rosa és tan amic en Torrella, és perquè té alguna cosa ficada al negoci d'ella.



*** En un bar del carrer de Vilamarí, hi ha el el següent rètol a la porta:

«Si tiene ute dilidida tiene que beber uevos demisesto.»

Vaja, es veu que confonen els ous amb l'ortografia.

*** En uns vagon de la línia del Midi, de França, hi ha un rètol que diuen que és perillós treure el cap per la finestra.

I els susdits vagon duen uns barrots de ferro a les finestres, que amb prou feines deixen passar un braç.

*** De *La Vanguardia*:

«Habitación con baño sol se cede... etc.»

Deu voler dir banys de sol.

*** De *La Jornada Deportiva*:

«Manchas de balón a 2'95. Manchas de bicicleta, a 4'95.»

I les *manchas de aceite*, a quant?

*** De *L'Auto*, de París:

«Vermeulein cobrí els primers deu quilòmetres en 0'65 minuts...»

Ja és córrer! No corren tant els lloguers...

*** Un rètol vist al carrer de Sant Pau:

«Surtido de todas clases.»

D'això se'n diu precisar, i el demés són trons.



Pisnago Florido: Veu? Això ja està més bé, i, sobretot, és una cosa que, quan se n'assabentin les senyores, faran eua a la porta de casa seva. Acceptem el seu treball titolat «Les cebes», i pot anar enviant.—*Silè*: Mirarem d'aprofitar el seu article, però, per Déu!, no escrigui les quartelles per davant i per darrera. A nosaltres, per darrera no ens convé. Tingui present que els originals d'impremta deuen ésser escrits per una sola cara.—*J. Rodríguez*: No té massa gràcia, però ho aprofitarem.—*Un expedicionari*: Dels ninots que ens envia, n'hi ha dos de ben aprofitables. Els altres tres, els embolicarem... i els llençarem, perquè no ens agradaria que ens veiessin amb cap ninot embolicat.—*Baba & A. Fresca*: El seu conte és un trajo tombat del revés, però com que està ben deixadet, ja mirarem de fer-lo servir. Procura, però, enviar quelcom que sigui nou de trinca, que a nosaltres ens agrada estrenar-ho tot.—*Josep Trullas*: Com que vostè deu ésser el millor poeta de Viladecavalls, i no volem que la seva glòria quedi del tot ignorada, per avui li publicarem solament la primera estrofa del seu sonet:

«RECORDS DE JOVENTUT»

«Si en aquells jorns passats tornar podia, en què quan lícitament nostres amors, com a guspires de foc, de nostres cors eixien amb cert conjunt i harmonia...»

Per avui no ens n'hi cap més; però, no passi ànsia, que l'hi anirem ficant de mica en mica i acabarem per publicar-lo tot.—*Ferran d'Egara*: Són aprofitables, però massa seriosos, els seus treballs. Tingui present que el lema de la casa és—l'hi direm en castellà, perquè gana mucho la moral—templar y reir.

QUINTET JAZZ-BAND

GATZZ - HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Taptneria, 55. 1.º

TALLERS GRAFICS COSTA, COMTE DE L'ASALTO, 45. BARNA.

TEATRE NOVETATS

GRANS BALLS DE DISFRESSES

AURIGEMMA-CAÑADÓ

Demà dijous Llarder a la tarda GRAN CERTAMEN INFANTIL DE TRAJOS, AURIGEMMA Nit: El renombrat i luxós gran ball de disfresses PARÈ ET TRAVESTI, AURIGEMMA. Dissabte dia 10 de Febrer BALL MULTICOLOR a les onze en punt de la nit. El saló estarà adornat artísticament amb profusió de llums a l'estil de París i Niza. Grans regals. Batalla de boles de neu, bibelots, serpentines, confetti, flors, etc. Es despatxen localitats al teatre i a la casa Aurigemma-Cañadó, Ferran, 53.

Café "La Guinda Bar"

Rambla Sta. Mònica 9, i Gínjol, 6
Telèfon 4788 - A

ELEGANT CABARET a l'estil dels millors de París i New-York. ÚNIC A BARCELONA
Danzing - Jazz - Band, de 7 a 9 vespre i de 11 a 3 matinada
Elegants i bells «tanguets»

ROYAL CONCERT

Nous à l'escultural i suggestiva
PEPETA FONS. Exit de DIAVOLINA,
TORRES IRUNA i NINA DE UTRERA.

CAFE CATALA

RAMBLA DE SANTA MÓNICA, 6
Col·lisen de la barrila i del bon humor.
Cada dia, ball de les 6 de la tarda a les 4
del matí, pel jazz-band del popular Torres

TEATRE COMIC

Companyia dramàtica Reias - Caparó.
El colossal drama en set actes MAGDA-
LENA, LA MUJER ADULTERA

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les
noies més ben formades. Tots els dies,
tarda i nit, admiraran les més aplaudi-
des estrenes del music-hall.

POMPEIA

Especterant companyia de vodevil. Les
més ben fetes i fenomenals estrelles, es
troben en aquest escollit music-hall.

TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil l'en Santpere.
Gran èxit de les obres CORNUTS I CON-
DECORATS i ¡APRETA... CURRUTACO!
Aviat: LA SEGONA NIT DE NUVIS.

FUTBOL

GRANS PARTITS INTERNACIONALS

que tindran lloc els dies 10 i 11
de Febrer, entre el famós equip

F. C. Servette, de Ginebra

Campió de Suïza

i el

F. C. Barcelona

Campió de Catalunya

i d'Espanya

Es despatxen localitats
al domicili social del
F. C. BARCELONA.
Fortuny, 1, i al «Centre
de Localitats», de la
Plaça de Catalunya.

CAMP D' LES CORTS

A un quart de quatre

de la tarda

Menjar bé? HOTEL SANT AGUSTÍ - Tot canviat

Plaça Igualtat, número 3, i carrer Hospital * Especialitat en banquets

Camera Sevillana

Balmes 10-

Barcelona



—Vinc a La Camera Sevillana segura de tro-
bar mobles bons i en bones condicions.

EL REY DE LOS PLAZOS

MOBLES : SASTRERIA

(Per a senyors i senyores)

CALÇAT : MATALASSOS : RELLOTGERIA

SENSE FIADOR : RESERVA ABSOLUTA

Al comptat, no hi ha qui se'n vagi sense comprar

CASA BARNADAS

Jovellanos, 2, pral. (travessia Pelai). Tel. 4887 A

CICLOS SANROMA

MOTOCICLETAS SUN



BOHEMIA MODERNISTA

CASANOVA, 1

ESPLENDID SALÓ DE BALL

CARNESTOLTES DE 1923

Gran ball de disfresses per a dissabte
dia 10 de Febrer

Orquestra dirigida pel popular mestre

IGLESIAS

El saló estarà ricament ornamentat

Gran concurs de trajos.

Valiosos premis.

Acuradissim servei de restaurant.

ALEGRIA!

BON HUMOR!

Hotel Rabassalet

Obert tot l'any. Espaiosos reservats.

Es reben encàrrecs per a Sant Medí.

Nou arrendatari: JOAQUIM FERRAN

LA EDUCACION SEXUAL

Obra de grandissim interès

Un volum de 350 pàgines

amb il·lustracions

3'50 Ptes

Tractaments Zendejas

Per a la tos, ofec, bronquitis, anèmia, reumatisme, purgacions, grans, sífilis, gota, neuràlgies, neurastènia, i totes les malalties que provenen de la sang bruta.—Milers de testimonis d'Amèrica i Barcelona garanteixen l'eficàcia dels **Tractaments Zendejas**.

Es donen llibrets amb explicacions, de franc, en el laboratori

VILANOVA, 7 (entre la estació del Nord i l'Arc de Triomf)

MUY EN BREVE SE PONDRA A LA VENTA

LA PRECIOSA NOVELA CINEMATOGRAFICA

EL HOMBRE SIN NOMBRE

Basada en la película de igual título que actualmente se proyecta en Barcelona

Precio: 1'50 pesetas

Publicaciones MUNDIAL
Barbara, 15

LLEGIU TOTS

GAMIANI

LA GRAN OBRA D'EN MUSSET

Preu: 1'25 pessetes

TALLERS I LABORATORIS
FOTOGRAFICS

R. ARRAUT

Tota mena de treballs fotogràfics.
Retocs, tiratges, ampliacions, repor-
tatge, informacions. Especialitat en
treballs d'aficionats. Preus mòdics.
NETEDAT I RAPIDESA

Carrer Bonsuccés, 7, 1^{er}.
= BARCELONA

Leed siempre

EL CALOYO

Semanario festivo militar

Sale los sábados Precio: 10 cts.

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

EL CANTABRIC

BARCELONA

TELEFON 4222, A

MARISCOS

MARENNES

DEGUSTACIÓ

OBERT DIA I NIT

Sibecas Germans

Fabricació especial
de guants de boxa.
**EL MILLOR MA-
TERIAL SPORTIU**

Aribau, 35 - Telèf. 5031 A.



SI VOLEU RIURE, DEMANEU

ASTRACANCIA SUPERFINA

d'En Buendia i Gassol

Val 50 cèntims

DEMANEU

VODEVILS PAPITESCS

Preu: 50 cèntims

De venda en la nostra Administració.

Pavillon Meublée

REGAS, 6

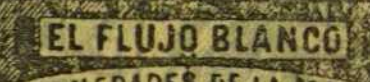
Barcelona - Gracia

A. FICHTNER - Barcelona, calle París, núm. 205

(27)

Habitacions a 5 ptes. Gran confort i saletes de bany.-Telèfon privat. Ascensor.-Continuament reformat a la moderna

Xancors, llagues a les cames, úlcers a la pell, tumors, carbuncles, etc., es curen sense dolor ni operar amb EUERGOL (ungüent) de fama mundial. Curacions esplèndides. Els casos més greus, son resolts per EUERGOL amb rapidesa i perfecció mai igualada per cap altre procediment ni específic. Una capsula és suficient. VENDA: Rambla les Flors, 14. Passatge del Crèdit, 4.



EL FLUJO BLANCO

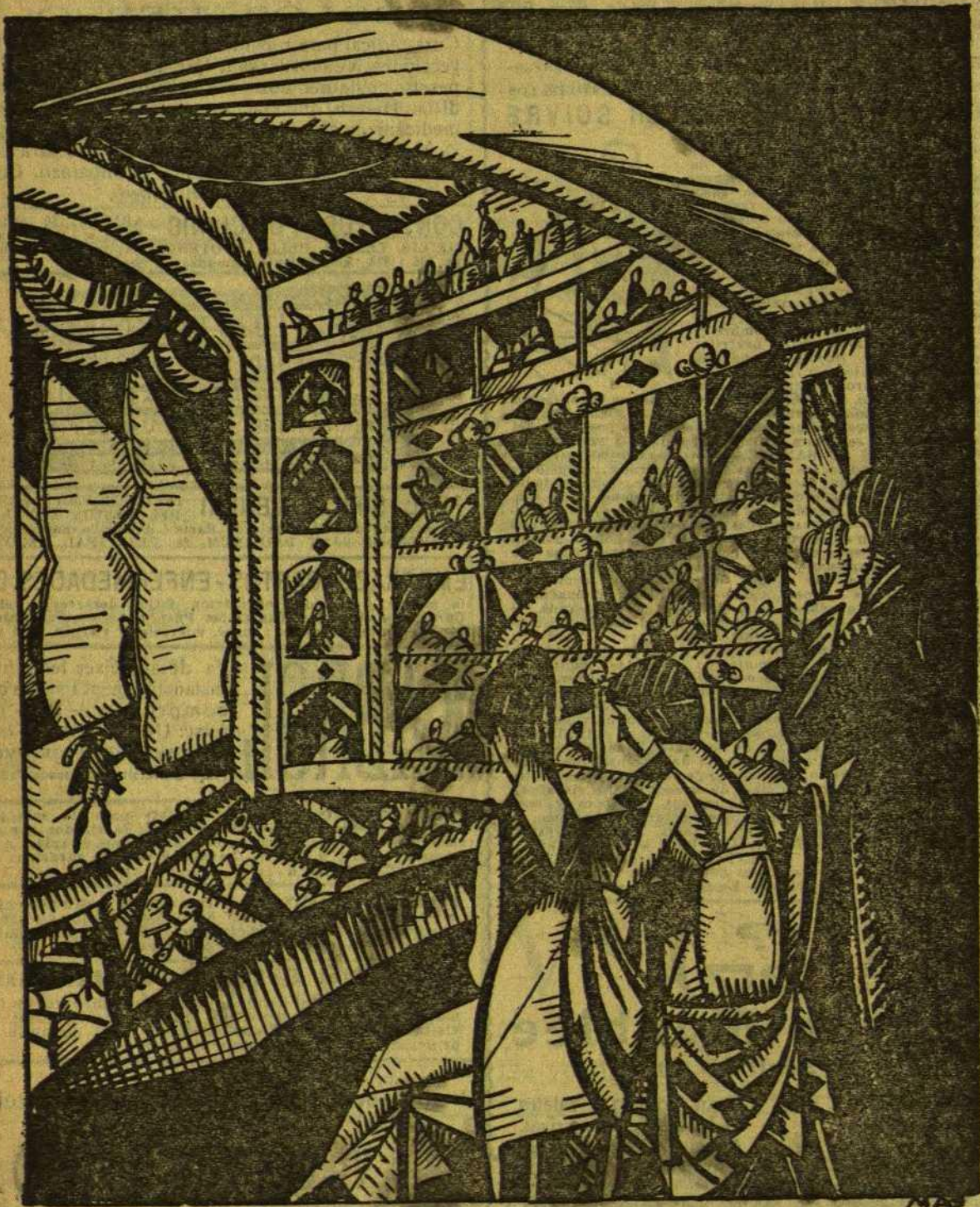
ENFERMEDADES DE LA MATRIZ

SE CURAN CON LAS

IRRIGACIONES DEL DR. VALLEY

SE VEN EN FARMACIAS Y PROVEENAS

PREU : UNA PESSETA



—Amb això de les veus, el tipus enganya. Generalment, els homes prims la tenen molt groixuda.